

малоизвестные произведения, созданные художником в разные периоды его творческой деятельности: картины, портреты, эскизы, этюды, рисунки, архитектурные проекты.

Из архитектурных работ В.М. Васнецова наиболее интересны фасад Государственной Третьяковской галереи, неосуществленный проект раскраски Большого Кремлевского дворца, построенная в Абрамцеве: «Избушка на курьих ножках» и собственный дом в Москве, сейчас мемориальный Дом-музей В.М. Васнецова [1, с. 8]. В доме у Виктора Михайловича, где было все проникнуто любовью к самобытному искусству Древней Руси, собирались друзья художника: И.Е. Репин, В.Д. Поленов, В.И. Суриков, В.А. Серов, братья Третьяковы, Мамонтовы. Бывали здесь и А.М. Горький, А.П. Чехов, Ф.И. Шаляпин и другие. В 1948 году, когда отмечалось 100-летие со дня рождения художника, его дочь Татьяна Викторовна Васнецова передала дом, картины и многие личные вещи художника государству, а 25 августа 1953 года здесь был открыт мемориальный музей.

Таким образом, всю вторую половину жизни с 1894 по 1926 гг. В.М. Васнецов жил в Москве, в собственном доме. Этот дом помнит и творческий подъем, и расцвет таланта художника, помнит, как отсюда в Государственную Третьяковскую галерею «уезжали» знаменитые «Богатыри», помнит и годы заката, и тяжелые дни утрат, и 23 июля 1926 года – день смерти художника [3, с. 71].

Список использованных источников:

1. Каталог Дома-музея Виктора Михайловича Васнецова / Каталог составлен научным сотрудником дома-музея В.М. Васнецова – И.П. Гладышевой. М.: Изд-во: «Типография Госплана СССР», 1959. 44 с.: ил.
2. Музей В.М. Васнецова (краткий путеводитель). М.: Изд-во: «Реклама», 1968. 16 с.
3. Чеботарева Н. Дом-музей В.М. Васнецова // Художественные сокровища музеев Москвы. М.: Изд-во: «Советский художник», 1975. 182 с.

Яременко А.В.

магістр,

Науковий керівник: Татаренко М.Г.

кандидат педагогічних наук, доцент,

ПВНЗ «Київський університет культури»

АКТОРСЬКИЙ ТРЕНІНГ ЯК ОСНОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ АКТОРА ДРАМАТИЧНОГО ТЕАТРУ

Сучасну ситуацію в світовому театральному мистецтві характеризує підвищений інтерес до методик акторського тренінгу. Запропонований К.С. Станіславським шлях – пошук об'єктивних закономірностей творчості актора – об'єднує всі методи і техніки, які були відкриті пізніше. Продовження

цього шляху полягає у вивченні природи творчості актора. Проте навіть в умовах сучасного розвитку театрального мистецтва виявляються недостатньо розробленими теоретичні основи та методичні засади з'єднання двох театральних практик в програмі розвитку драматичного артиста.

Феномен акторського мистецтва полягає в тому, що творець і інструмент – це сам актор, його душа і тіло. З цієї причини комплексний підхід в дослідженні природи акторської творчості передбачає залучення наук, які вивчають природу людини, а саме психології і фізіології.

Так, результати пошуків закономірностей творчого процесу, його психофізіологічного забезпечення, вивчення творчих здібностей, опубліковані в роботах А. Алексєєва [1], Б. Ананьєва [2], Є. Колчіна [3], П. Симонова [4; 5], П. Якобсона [7]. Такі дослідження мають вагоме значення для розуміння природи акторської творчості, але не стосуються питань впливу вправ тренінгу на особистість актора.

Театр не може існувати ізольовано від суспільства. З одного боку, театр відображає суспільство і впливає на нього. З іншого – театр звертається до накопичених людством знань, до методів ряду гуманітарних і природничих наук і теорії для вирішення питань театральної практики. Разом з розвитком суспільства розвивається і наука про театр, зокрема зміни зазнає акторський тренінг.

В даний час спостерігаються активні процеси гуманізації, гуманітаризації суспільства і інтеграції знань, які дозволяють з нових позицій поглянути на традиційні підходи до навчання фахівців. Дані процеси знайшли своє відображення і в сценічній педагогіці, яка після тривалого періоду слідування традиціям в даний час вийшла на етап активного розвитку і впровадження експериментальних практик у навчання майбутніх майстрів сцени.

Сьогодні, коли інтелектуальний розвиток суспільства, його інформатизація проникають в усі сфери діяльності людини, в тому числі і освітню, ці процеси потребують оновлення класичної педагогіки. Суб'єктом сучасної педагогіки є особистість, яка відчуває потребу в активному творенні. Тому необхідно в процесі навчання забезпечити розвиток особистості актора, виходячи з виявлення його індивідуальних особливостей, що обумовлює право кожного на вибір власного шляху розвитку. Процес навчання суто індивідуальний і передбачає використання різноманітних форм, методів і способів організації діяльності студентів з урахуванням їх особистісних якостей. Стає принципово важливою така організація навчання, за якої актор є суб'єктом діяльності і може самореалізуватися відповідно до властивих йому індивідуальних пізнавальних можливостей.

«Сучасні театральні технології значно розширили тенденцію. В даний час можна виділити шість основних напрямків застосування в тренінгу різних психотехнік, призначених для поліпшення внутрішньої техніки акторської майстерності.

- 1) розвиваючі вправи з різних напрямків індійської йоги;
- 2) техніка оздоровчої гімнастики на основі даосько-буддистської системи Цигун;

3) розвиток внутрішньої техніки виконання шляхом використання методів аутогенного тренування;

4) методики гештальт-терапії В. Келлера, А. Гефлера й ін.;

5) методика «психодрами» відомого сучасного драматурга, письменника і театрального педагога Л. Петрушевської;

б) стретчинг петербурзького театального педагога А. Константинової (сучасна модифікація дорослого тренінгу, що характеризується синтезом елементів акторської майстерності і хореографії).

Викладене вище свідчить про те, що тренінг є певним прийомом сучасної театральної педагогіки, що підвищує ефективність розвитку психофізичного апарату актора і якісно поліпшує процес сценічної дії» [6].

Отже, акторський тренінг сьогодні акумулює в собі різні напрямки театральних пошуків. Театральна теорія, заснована на відкриттях К. Станіславського, розвивається, пропонуючи нові способи існування театру. За останні десятиліття прискорився обмін багажем накопичених знань і умінь між театрами різними країнами. Також в розвитку театральної думки і акторської тренінгу як її складової беруть участь інші науки, що займаються вивченням людини.

Список використаних джерел:

1. Алексеев А.В. Психическая саморегуляция в процессе обучения мастерству актера // Диагностика и развитие актерской одаренности. – Л., 1986. – С. 39-46.
2. Ананьев Б.Г. Опыт психологической трактовки системы К.С. Станиславского // Записки Ленинградского театального института. – Л.; М., 1941. – С. 22-39.
3. Колчин Е.Е. Психофизиологические исследования особенностей актерского воображения // Диагностика и развитие актерской одаренности. – Л., 1986. – С. 20-31.
4. Симонов П.В. Метод Станиславского и физиология эмоций / П.В. Симонов. – М. : Изд-во АН СССР, 1962. – 86 с.
5. Симонов П.В. Психофизиологический подход к проблеме актерской одаренности // Наука о театре / Под ред. А.З. Юфит. – Л., 1975. – С. 318-325.
6. Технології в сфері акторської майстерності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://um.co.ua/1/1-9/1-95903.html> (остання дата звернення: 08.12.2018). – Назва з екрану.
7. Якобсон П.М. Психология сценических чувств актера. Этюды по психологии творчества / Редакция и предисл. В. Колбановского. – М.: Гослитиздат, 1936. – 216 с.